

— „Гледай, мамо, това е Омасъ“, казала тя. „Ето и Лина. Тя иска да играе съ мене. Азъ я обичамъ, И ти я обичашъ, и Бенъ — нали?“

— „Дѣте, какво бѣбришъ?“ запитала майката и съ уплаха погледнала индианеца.

— „Върви казалъ той на Алисъ, като ѝ кимналъ, да се върне назадъ, доближилъ до госпожа Рипелъ, подпрѣлъ глава на оръжието си и казалъ:

— „Знаешъ има война между бѣлолицы и индианци?“

— „Да,“ отговорила жената, „но ние не сме неприятели, не сме направили никакво зло нито на единъ индианецъ, и тѣ нѣма да ни нападатъ“.

Той се очудилъ. И продължилъ: „Тѣ идатъ, скоро тукъ бждатъ, не питатъ, ще убиватъ“.

— „Какво да правимъ?“ запитала тя. Не можемъ ли да се скриемъ? Ще ни помогнете ли?“

— „Скриете, — не помага, индианцитѣ хитри, всички намиратъ“ казалъ Омасъ.

— „Какво тогава? попитала жената. И мъжъ ми е далечъ. Какво да правимъ?“

— „Бѣгате гората, — младиятъ, малкото бѣлолице, майката, всички“.

— „Но ние не познаваме никакъвъ пѣтъ; какъ ще достигнемъ града?“

— „Омасъ ще води, Омасъ и Лина“ отговорилъ той.

— „Благодаря ви. Но защо правите това?“ запитала жената, която почнала да гледа съ подозрѣние на услугата.

— „Твой мжжъ отвелъ индианка кѣщи. Вие гледали нея. Индианката майка на Лина. Омасъ благодари, сѣщо Лина“.

— „Такава малка услуга да даде такива плодове! Благодаря ви, много ви благодаря!“

„Сега азъ отивамъ. Дойда и кажа, кога бѣгане“ казалъ Омасъ. Малката Алисъ замолила индианеца да остави Лина при нея. Той се съгласилъ: — „Да, Омасъ земе Лина. кога врѣме дойде. Не се плашете“